

1.Sygn. akt VI GC 2276/19

1.0.0.1.WYROK

1.0.1.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku, Wydział VI Gospodarczy

w składzie Przewodniczący sędzia Andrzej Makówka

Protokolant protokolant Barbara Gieras

po rozpoznaniu 22 stycznia 2020 r. w Rybniku

na rozprawie, w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...)sp. z o.o. w R.

przeciwko (...) sp. z o.o. w G.

2.o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki 270,32 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych trzydzieści dwa grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 30 marca 2019 r.;
2. umarza postępowanie w pozostałej części;
3. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 622,12 zł (sześćset dwadzieścia dwa złote dwanaście groszy) zwrotu kosztów postępowania.

Sędzia

Sygn. akt. VI GC 2276/19

UZASADNIENIE

Powódka (...) sp. z o.o. w R. 12 lipca 2019 r. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) sp. z o.o. w G. 1.709,06 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 30 marca 2019 r., a także zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Pozwana zawarła z K. G. (pożyczkobiorca) umowę pożyczki sumy 8.700 zł na okres od 11 września 2017 r. do 11 września 2019 r. (730 dni). Pożyczka miała zostać zwrócona w 24 równych ratach miesięcznych po 671,04 zł. Pożyczkobiorca poniósł koszty związane z zawarciem umowy w wysokości 6.969,92 zł, w tym opłaty przygotowawczej 500 zł zapłaconej przed udzieleniem pożyczki oraz prowizji 6.469,92 zł (24 miesiące x 269,58 zł). Pożyczka została w całości spłacona przed terminem, zatem pozwana powinna zwrócić pożyczkobiorcy odpowiednią część kosztów związanych z udzieleniem pożyczki. Pożyczkobiorca przeniósł na powódkę wierzytelność o zwrot kosztów udzielenia pożyczki.

Nakazem zapłaty z 16 października 2019 r. uwzględniono żądanie pozwu.

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Zarzuciła brak legitymacji czynnej powódki wobec nieistnienia wierzytelności pożyczkobiorcy. Pożyczkobiorca uiszczał prowizję za każdy rozpoczęty okres rozliczeniowy oddzielnie, więc roszczenie powódki nie powstało. Pożyczkobiorca zapłacił 5.122,02 zł prowizji, a nie 6.469,92 zł jak twierdziła w pozwie powódka. Dodatkowo nadwyżkę wpłat 1.438,74 zł zwrócono pożyczkobiorcy 15 marca 2019 r. Ponadto roszczenie powódki dotyczyło wierzytelności przyszłej, która nie powinna być przedmiotem przelewu.

W odpowiedzi powódka ograniczyła roszczenie o 1.438,74 zł, zrzekając się roszczenia w tej części. Wniosła o zasądzenie od pozwanej 270,32 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 30 marca 2019 r. do dnia zapłaty.

Sąd ustalił:

11 września 2017 r. pożyczkobiorca zawarł z pozwaną umowę pożyczki kwoty 8.700 zł, na okres do 11 września 2019 r. Pożyczkobiorca poniósł koszt opłaty przygotowawczej w wysokości 500 zł, potrąconej z wypłaconej sumy. Pożyczka miała zostać zwrócona w 24 ratach, po 671,04 zł każda, płatnych do 11 dnia kolejnego miesiąca obowiązywania umowy. W ramach raty pożyczkobiorca miał płacić 269,58 zł prowizji, za każdy rozpoczęty miesięczny okres rozliczeniowy.

Dowód: umowa pożyczki k. 17-19, formularz informacyjny k.20-23

Pożyczkobiorca dokonał 15 spłat ratalnych po 671,04 zł, jednej w kwocie 733,15 zł i 13 marca 2019 r. zapłacił 5.400 zł (3.961,26 zł po uwzględnieniu zwrotu 1.438,74 zł). Pozwana 19 marca 2019 r. zwróciła pożyczkobiorcy 1.438,74 zł. Pozwana pobrała od pożyczkobiorcy 5.122,02 zł tytułem 19 prowizji i 500 zł opłaty przygotowawczej.

Dowód: potwierdzenia przelewu k. 24-40, potwierdzenie zwrotu nadpłaty k. 69, oświadczenie pozwanej k. 61

Umową z 7 czerwca 2019 r. pożyczkobiorca przelał na powódkę wierzytelności z tytułu zwrotu części prowizji i opłaty przygotowawczej, przysługujące mu do pozwanej. Pismem z 14 czerwca 2019 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwaną do zwrotu 1.712,38 zł stanowiącej część prowizji i opłaty przygotowawczej w wysokości 1.709,06 zł.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 41-43, zawiadomienie o przelewie wierzytelności z potwierdzeniem nadania k.44-45, przesądowe wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania k. 46-47, potwierdzenie odbioru przesyłki k. 48.

Sąd zważył:

Zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim konsument ma prawo w każdym czasie do spłaty całości lub części kredytu przed terminem określonym w umowie. W takiej sytuacji całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Art. 5 pkt 6 ustawy stanowi, że całkowity koszt kredytu to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, a w szczególności: odsetki, opłaty, prowizje i marże jeżeli są znane kredytodawcy, koszty usług dodatkowych w przypadku, gdy ich poniesienie jest niezbędny do uzyskania kredytu - z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta. Przewidziane w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim uprawnienie konsumenta do obniżenia całkowitego kosztu kredytu w przypadku jego spłaty w całości przed terminem określonym w umowie obejmuje także prowizję za udzielenie kredytu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2019 r., III CZP 45/19 (...), Biul.SN 2019/11/16). W konsekwencji w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu konsument powinien otrzymać od instytucji kredytowej taką część uiszczonych opłat, która odpowiada skróconemu okresowi kredytowania.

Okoliczności spłaty pożyczki przed terminem pozostawała poza sporem. Nie miało przy tym większego znaczenia czy spłata nastąpiła w 551 dniu od udzielenia pożyczki jak twierdziła powódka czy 548 – jak twierdziła pozwana.

Sporne w sprawie były legitymacja procesowa powódki oraz wysokość prowizji podlegającej zwrotowi.

Zarzut braku legitymacji czynnej powódki nie zasługiwał na uwzględnienie. Stosownie do treści art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Pozwana zarzuciła, że wierzytelność będąca przedmiotem umowy przelewu wierzytelności z 7 czerwca 2019 r. była wierzytelnością przyszłą. Pozostawiając na uboczu kwestię dopuszczalności przelewu wierzytelności przyszłych, wierzytelność przelana przez pożyczkobiorcę na

powódkę istniała w chwili przelewu. Powstała bowiem w terminie określonym w art. 52 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim tj. 28 marca 2019 r.

Całkowita spłata pożyczki miała nastąpić w ciągu 730 dni od dnia jej udzielenia, a nastąpiła po 551 dniach obowiązywania umowy, zatem prowizja oraz opłata przygotowawcza podlegały zwrotowi w części odpowiadającej okresowi, kiedy pożyczkobiorca nie korzystał już z pożyczki, czyli 24,52 % ($730 - 551 : 730 = 0,2452$). Pozwana błędnie wyliczyła przysługującą jej prowizję, gdyż pożyczka została udzielona 11 września 2017 r., a została spłacona 13 marca 2019 r., tj. po 18 miesiącach i dwóch dniach od udzielenia pożyczki, a nie po 19 okresach rozliczeniowych. Okoliczność, że wcześniej – 11 marca 2019 r. kolejna rata prowizji stała się wymagalna pozostawała bez znaczenia. Nawet gdyby cała prowizja stała się wymagalna i została zapłacona już w chwili udzielenia pożyczki, to i tak w odpowiedniej części podlegałaby zwrotowi, w sytuacji wcześniejszej spłaty pożyczki. Należna prowizja wynosiła zatem 4.870,41 zł $\{18 \times 269,58 \text{ zł} + 269,58 \text{ zł} : 30 \text{ dni} \times 2 \text{ dni} = 4.852,44 \text{ zł} + 17,97 \text{ zł}\}$.

Z kolei należna opłata przygotowawcza wynosiła $500 \text{ zł} \times 75,48 \% = 377,40 \text{ zł}$, podlegała zatem zwrotowi w części 122,60 zł (24,52 %). Pozwana pobrała od pożyczkobiorcy 5.622,02 zł prowizji i opłaty przygotowawczej, a powinna pobrać 5.247,81 zł ($4.870,41 \text{ zł} + 377,40 \text{ zł}$). Do zwrotu pozostaje więc różnica 374,21 zł. Mając na uwadze powyższe, na podstawie przywołanych przepisów zasądzone od pozwanej na rzecz powódki całe pozostałe roszczenie - 270,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 30 marca 2019 r.

W części w jakiej powódka ograniczyła roszczenie umorzono postępowanie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. obowiązującym do 20 sierpnia 2019 r., a mającym zastosowanie w sprawie.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 52 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. Kredytodawca jest obowiązany do rozliczenia z konsumentem kredytu w terminie 14 dni od jego wcześniejszej spłaty. Pożyczkobiorca spłacił całość pożyczki 13 marca 2019 r. Uwzględniając 14 dniowy termin, jaki pozwana miała na spełnienie świadczenia, roszczenie powódki stało się wymagalne 28 marca 2019 r.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 zd. 1 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielenia stosownie do wyniku postępowania, które powódka wygrała w 15,82%. Koszty poniesione przez strony w sumie wyniosły 1.864 zł. Na wskazane koszty złożyły się poniesione przez powoda: opłata od pozwu 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 900 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz poniesione przez pozwaną: wynagrodzenie pełnomocnika 900 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł. Pozwana winna ponieść koszty w wysokości 294,88 zł ($=1.864 \text{ zł} \times 15,82\%$), a poniosła 917 zł, zatem 622,12 zł należało zasądzić od powódki na rzecz pozwanej.

Sędzia